Marian lapsi

Synkän metsän rinteellä asui puun-hakkaaja vaimoinensa, ja heillä oli yksi ainoa lapsi, kolmi-vuotias tyttönen. Mutta he olivat niin köyhiä, että jopa joka-päiväinen leipä heiltä puuttui, eivätkä tietänehet, miten lapsellensa ruoka hankkisivat. Eräänä aamuna meni puun-hakkaaja suru-mielin metsään työhönsä, ja hänen siinä puita hakatessaan ilmaantui äkkiä hänen eteensä ihana, jalo vaimo, jolla oli päässä loistavista tähdistä tehty kruunu. Hän puhui miehelle: "minä olen Neitsy Maaria, Jesus lapsen äiti; sinä olet köyhä ja kovin varaton, anna minulle lapses, minä tahdon hänen ottaa myötäni, olla hänen äitinänsä sekä pitää hänestä huolta." Puunhakkaaja totteli, kävi lastansa noutamassa ja antoi hänen Neitsy Maarialle, joka vei lapsen mukaansa ylös taivahasen. Siellä hänen oli hyvä ollaksensa, hän söi sokeri-leipää ja joi rieska-maitoa, hänen vaatteensa olivat kullasta kudotuita ja enkelit hänen leikki-kumppaneinansa. Kun tyttö näin oli neljätoista-vuotiaaksi ehtinyt, kutsui Neitsy Maaria hänen kerran luoksensa ja lausui: "rakas lapsi, minä ai'on pitkälle matkalle, ota sinä siis talteesi taivaan-valtakunnan kolmentoista oven avaimet; kaksitoista ovea sinun on lupa avata sekä katsella niitten sisä-puolella olevaa loistoa ja ihanuutta, mutta kolmattatoista, johonka tämä pieni avain kuuluu, kiellän sinua avaamasta; varo vain, ettet sitä aukaise, sillä muutoin on sinulle kovan onnen päivä koittava." Tyttö lupasi olla kuuliainen, ja kun sitten Neitsy Maaria oli lähtenyt, rupesi hän taivaan-valtakunnan asunnoita katsastamaan; joka päivä hän yhden oven avasi, kunnes oli kahdessatoista huoneessa käynyt. Mutta jokaisessa istui apostoli valon ja loistehen ympäröitsemänä. Riemua tytössä synnytti kaikki tämä loistava komeus, ja myöskin enkelit, jotka aina häntä seurasivat ja riemuitsivat hänen kanssansa. Nyt oli ainoastaan tuo kielletty ovi avaamata, häntä kovasti halutti tietää, mitähän sen takana olikaan kätkettynä, ja sempä tähden sanoi hän enkeleille: "oikein en sitä ai'o avata, tahtoisimpa vain vähän raolle, saadakseni sitten siitä hiukan tirkistää." - "Älä millään muotoa," vastasi enkelit, "syntiähän tuo olisi; Neitsy Maaria on sen kieltänyt ja siitä varmaankin sinulle syntyisi onnettomuutta." Silloin hän vaikeni, mutta halu ja uteliaisuus eivät hänen sydämmessänsä vai'enneet, vaan sitä oikein nakersivat ja kalvasivat eivätkä sille rauhan rahtua suoneet. Ja kun enkelit kerran olivat ulos lähteneet, ajatteli hän: "olenhan nyt ihan yksinäni ja sopiipa siis kerran sinne kurkistaa, eihän sitä kukaan tiedä, vaikka tuon tekisinkin." Hän haki avaimen, ja kun se hänellä oli kädessä, pisti hän sen myös lukkuhun, ja kun siinä kerran avain oli, ei hän myöskään malttanut olla sitä vähän vääntämätä. Nytpä ovi yhtäkkiä aukeni ja hän näki Kolminaisuuden istuvan tulenliekissä ja loistossa. Kummastellen hän tätä kaikkea katseli ja kajosi sitten sormellaan kirkkautehen pikku hiukkasen, mutta sormi silloin joutui ihan kullatuksi. Kova tuska hänen nyt valloitti, pikaisesti hän paiskasi oven kiinni ja juoksi tiehensä. Tuska ei kuitenkaan enään ottanut hellittääksensä, vaikka hän kuinkakin koetti, ja sydän hänessä levottomasti tykytti eikä entistä rauhaansa saavuttanut; myöskin kulta oli tarttunut kiinni hänen sormeensa eikä enään lähtenyt, vaikka hän pesten ja hieroen kyllä pani parastansa.

Eipä aikaakaan, johan Neitsy Maaria matkaltansa palasi. Hän kutsui tytön luoksensa ja vaati häneltä taivaan-valtakunnan avaimet. Kun tämä nyt avain-kimpun antoi, katsoi Maaria häntä silmihin ja lausui: "ethän kuitenkaan ole kolmannenkin-toista huonehen ovea avannut?" - "En," vastasi tyttö. Silloin Maaria kätensä laski hänen sydämmellensä, tunsi, mitenkä se kovasti tykytti, ja huomasi selvään, että tyttö oli hänen käskynsä rikkonut ja avannut oven. Sempä tähden hän vielä toistamiseen kysäsi: "etkö varmaankaan ole tuota tehnyt?" - "En," väitti tyttö nytkin. Silloimpa huomasi Maaria sormen, jota taivaallinen tuli oli kullannut, ja näki vieläkin selvemmäksi, että tyttönen oli syntiä tehnyt, sekä kysyi kolmannen kerran: "etkö tottakaan ole tuolla käynyt?" - "En," vastasi tyttö vielä kolmannen erän. Neitsy Maaria siihen virkkoi: "sinä et ole minua totellut ja oletpa vielä valehdellutkin etkä siis enään ole kelvollinen olemaan taivaassa."

Silloin tyttönen vaipui sikeään uneen ja herätessänsä hän makasi keskellä erä-maata alhaalla maan päällä. Hän koetti huutaa, mutta hänen suustansa ei äänen hiiskaustakaan lähtenyt, hän kavahti pystyhyn ja tahtoi juosta pois, mutta, minne-päin ikänänsä hän kääntyi, aina oli siinä häntä estämässä tiheät orjantappura-pensastot, joittenka läpi hänen oli ihan

mahdoton päästä. Tuon erä-maan keskellä seisoi vanha, ontelo puu; sen täytyi hänelle kelvata asunnoksi. Yön pimetessä hän sinne hiipi sisälle, ja kun tuuli riehui tahi vettä virtana sateli, oli hänellä siinä suojansa. Mutta surkean surkeaa elämää tämä oli, ja kun hänen mieleensä muistui taivaan ihanuudet sekä miten hän siellä enkelien seurassa oli leikkiellyt, silloimpa hän purskahti katkerasti itkemään. Juuria ja metsä-marjoja hänellä oli ainoana ravintonansa, niitä hän kävi haeskelemassa kaikkialta, minne vain pääsi. Syksyllä kokoili hän puista varisseita pähkinöitä ja lehtiä sekä kantoi net luolaansa; pähkinät olivat talvella hänen ruokanansa, ja kun lumi ja jää maan peittivät, silloin hän, kuten pieni eläin parka, pujahti lehti-kasahan, ettei hänen tulisi vilu. Piampa häneltä vaatteetkin kuluivat repaleiksi ja putosivat hänen yltänsä riepu toisensa perästä. Mutta kun aurinko taas lämpimästi paistoi, meni hän ulos sekä istahti puun juurelle, ja hänen pitkät hiuksensa ikään-kuin vaippa häntä ylt'ympäri verhosivat. Näin hän mailman tuskaa ja kurjuutta kokein istuskeli vuosikausia.

Kerran, jolloinka puut taas nuoren viheriöinä rehoittivat, kävi metsässä tuon maan kuningas metsästämässä, ajaen kaurista takaa, ja kun se oli paennut siihen pensastoon, joka tuota onttoa puuta ympäröitsi, astui hän alas ratsahilta, kiskoi pensahat erillensä ja raivasi miekallaan itsellensä tietä. Siten varvikon läpi päästyänsä näki hän puun suojassa istuvan ihmeen-ihanan naisen, jota kanta-päihin asti peitteli hänen kullan-kellertävät hiuksensa. Kummastellen kuningas paikalle pysähtyi ja katseli ihastuksissansa tyttöä sekä puhutteli häntä sitten, kysyen: "Kuka olet? miksi täällä erä-maassa istuskelet?" Tyttö ei mitään vastannut, sillä äänen-hiiskaustakaan ei hän kyennyt suustansa saamaan. Kuningas vielä lausui: "tahdotko minua seurata minun linnaani?" Silloin tuo vain hiukan nyykäytti päätänsä. Kuningas nyt otti tytön sylihinsä, kantoi hänet hevosensa selkään ja ratsasti hänen kanssansa kotia. Tultuansa kuninkaalliseen linnaansa puetti hän kauniit vaatteet hänen päällensä ja antoi hänelle yllin kyllin jos jotakin. Ja vaikk'ei tyttönen toki osannutkaan puhua, oli hän kuitenkin niin ihana ja suloinen, että kuningas häntä rupesi sydämmellisesti rakastamaan, eikä aikaakaan, jopa otti hänet puolisoksensa.

Kun oli vuoden vaalo kulunut, synnytti kuninkaan puoliso pojan. Kun hän sitten seuraavana yönä yksin makasi vuoteellansa, ilmestyi hänelle Neitsy Maaria puhuen: "jos tahdot toden tunnustaa sekä myöntää, että avasit oven, jota avaamasta sinua oli kielletty, niin minä kieles kahlehet katkaisen ja palautan sinuhun puheen-voiman, mutta jos pysyt synnissä ja uppiniskaisena valehtelet, vien sinun äsken syntyneen lapses mukahani." Silloin kuninkaannalle puheen-lahja suotiin, mutta hän pysyi paatuneena sekä vastasi: "empä olekkaan tuota kiellettyä ovea avannut," ja nyt Neitsy Maaria otti lapsukaisen hänen sylistänsä ja katosi. Seuraavana aamuna, koska ei lasta löytynyt mistään, syntyi kansassa huhu semmoinen, että kuninkaanna oli ihmis-syöjä ja oman lapsensa murhaaja. Hän kyllä kaiken kuuli, vaan ei kyennyt mitään vastaamaan, mutta kuningas ei ottanut tuota huhua uskoakseensa, sillä hän hellästi rakasti puolisoansa.

Vuoden päästä kuninkaanna toisen pojan synnytti. Yöllä astui taas Neitsy Maaria hänen eteensä ja lausui: "jos myönnyt tunnustamaan, että olet kielletyn oven avannut, tahdon sinulle antaa sinun lapsesi takaisin sekä kirvottaa kielesi sitehet, mutta jos valehdellen pysyt synnissäs, vien minä myös tuon äsken syntyneenkin mukaani." Silloin kuninkaana taas vastasi: "en suinkaan, minä en ole tuota kiellettyä ovea avannut," ja Maaria otti lapsen hänen sylistänsä ja vei sen taivahasen. Aamulla, kun kansa kuuli, että toistamiseen oli lapsi kadonnut, juteltiin julkisesti, että oma äiti sen muka oli syönyt, ja kuninkaan neuvon-antajat pyysivät, että hän tuomittavaksi saatettaisiin. Mutta kuningas puolisoansa niin rakasti, ett'ei hän ottanut tuota uskoaksensa, ja kielsi kuoleman- rangaistuksen uhalla neuvon-antajiansa siitä sen enempää puhumasta.

Kolmantena vuonna kuninkaan puoliso ihanan kaunihin pikku tyttären synnytti; silloimpa taas ilmestyi yöllä Neitsy Maaria ja sanoi: "seuraa minua." Hän otti häntä kädestä kiinni, vei hänet taivahasen ja näytti hänelle molemmat hänen vanhemmat lapsensa, jotka maa-palloa leikki-kalunansa vieritellen hänelle hymyilivät. Riemu tuosta kuninkaannan sydäntä sykäytti, ja Neitsy Maaria lausui: "jos nyt suostut tunnustamaan, että avasit sen oven, jota sinua kielsin avaamasta, annampa sinulle jälleen molemmat poikasi." Mutta kuninkaanna kolmannen kerran vastasi: "en, minä en ole tuota kiellettyä ovea avannut." Silloin Maaria hänen taas laski taivaasta alas maan päälle sekä korjasi haltuhunsa myös hänen kolmannenkin lapsensa.

Seuraavana aamuna, kun tuosta saatiin tieto, huusi

koko kansa ääneensä: "kuninkaan puoliso, on ihmis-syöjä, hän on välttämättömästi tuomittavaksi toimitettava!" eikä kuningas enään saattanut olla neuvon-antajiensa mieltä noudattamata. Hänen puolisonsa tuotiin tuomio-istuimen etehen tutkittavaksi, ja koska ei hän mitään vastannut eikä saattanut itseänsä puolustaa, tuomittiin hän poltto-rovion omaksi. Puita kannettiin kokohon ja kun hän oli paaluun sidottu kiinni ja valkea rupesi hänen ympärillänsä palamaan, silloin suli ylpeyden kova jää-kuori, katumus hänen sydämmensä valloitti ja hän ajatteli: "jospa vain ennen kuolemaani saisin tunnustaa tuon oven avanneeni!" Silloin hänehen puheen-lahja palasi, ja hän huusi ääneensä: "tosin, Maaria, minä olen sen tehnyt!" Ja kohta taivas laski satehen, joka liekit sammutti, hänen ympärillensä loisto leimahti, ja kantaen sylissään tuon pienen tyttösen Neitsy Maaria astui sinne alas sekä molemmat pikku pojat hänen rinnallansa. Lempeästi nyt Maaria hänelle lausui: "joka syntiänsä katuu ja rikoksensa tunnustaa, hänelle se myös anteeksi annetaan," jätti sitten lapset hänen haltuunsa, päästi hänen kielensä sitehistä ja lahjoitti hänelle onnea koko hänen elin kaudeksensa.

* * *